

2. LUKU

RAAMATUN AJANLASKU

Ajanlaskun tarpeellisuus ennustusten ymmärtämiseksi. — Raamatun antamia välttämättömiä vuosilukuja. — Aadamin luomisesta vuoteen 1873 jKr. oli kuusituhatta vuotta. — Raamatullisen ajanlaskun esittäminen suurissa ajanjaksoissa. — Niiden yksityiskohtainen tutkiminen. — Luomisesta siihen päivään, jolloin vedenpaisumus oli kuivanut. — Liittoon asti Aabrahamin kanssa. — Lain antamiseen asti. — Kaanaan jakamiseen asti sukukuntien kesken. — Tuomarien aikakausi. — Kuninkaiden aikakausi. — Hävityksen aikakausi. — Vuoteen 1873 jKr. — Missä tämä ajanlasku eroaa piispa Usherin ajanlaskusta, joka on otettu englantilaiseen Raamattuun. — Herramme syntymisen oikea vuosiluku.

TÄSSÄ luvussa esitämme Raamatun todistuksen, joka osoittaa, että vuoden 1872 päättyessä oli kulunut 6000 vuotta Aadamin luomisesta; ja että siten olemme vuodesta 1872 (lokakuu) eläneet seitsemännessä vuosituhannessa eli tuhatvuotiskaudessa — jonka alkuosa, ”Herran päivä”, ”hädän päivä”, on todistajana tämän maailman valtakuntien kukistumiselle ja Jumalan valtakunnan perustamiselle koko taivaan alle.

Lisäksi ajanlasku on tarpeellinen perusta profeetallisten aikakausien tutkistelemiselle. Meidän täytyy ensinnäkin päästä varmuuteen, millä paikalla me olemme ajan virrassa. Voidaksemme määrätä tämän, meillä täytyy olla luotettavia vuosilukuja laskelmaa varten. Siksi aloitamme ajanlaskulla. Ja täydellisen ihmiskunnan historian ajanlaskun täytyy välttämättä alkaa ihmisen luomisesta.

Ihmisen luomisesta kulunutta aikamäärää arvioidaan eri tavoin. Niiden keskuudessa, jotka omaksuvat Raamatun tiedonannot, ei voi olla suuria mielipiteiden eroavaisuuksia; mutta niiden joukossa, jotka hylkäävät ne, ovat eroavaisuudet äärettömät, vaihdellen kymmenestä tuhannesta aina satoihin tuhansiin vuosiin asti. Näitä olettamuksia perustetaan seikkoihin, jotka antavat ainoastaan heikon tuen sellaisille liioitelluille ja ylen rohkeille johtopäätöksille. Esimerkiksi se seikka, että on löydetty piikivisiä nuolenpäitä Sveitsin ja Irlannin turvesoista melkoisesta syvyydestä maan pinnan alla, otetaan todistukseksi, että nuolenkärkien nykyinen paikka kerran on ollut maanpintana ja että turvesuo on vähitellen kasvanut niiden ympäri ja päälle; ja sellaiselle kasvamiselle tarvittava aika lasketaan nykyisen vuosisadassa tapahtuvan kasvamisen mukaan, joka on hyvin vähäinen. Jos heidän lähtökohtansa olisivat totta, ne luonnollisesti todistaisivat, että ihminen on elänyt satojatuhansia vuosia sitten. Mutta toiset geologit osoittavat, ja hyvillä syillä, näiden turvesoiden kerran olleen niin veteliä, että nuolenpää saattoi helpostikin vajota vähitellen melkoiseen syvyyteen muutamissa sadoissa vuosissa.

Esitämme toisenkin esimerkin: ”Maaperätutkimusten yhteydessä Niilinlaakson mutaisessa maassa löydettiin kaksi poltettua tiiliskiveä, toinen 20 ja toinen 24 yardin syvyydestä. Jos arvioimme vuotuisen virran muodostamaksi kerrostumispaksuudeksi kahdeksan tuumaa per vuosisata, meidän on laskettava toisen tiiliskiven iäksi 12000 vuotta ja toisen 14000 vuotta. Vertailevien laskelmien nojalla Burmeister (eräs kuuluisa geologi) olettaa, että on kulunut 72000 vuotta siitä, kun ihminen ensi kertaa esiintyi Egyptin mailla; ja Draper (toinen tunnettu geologi) laskee eurooppalaiselle ihmiselle, joka eli viimeisen jääkauden aikana, ikää yli 250000 vuotta.”¹

---

¹Prof. N Joly kirjassaan ”ihminen ennen metalleja”, s. 183.

Jos laskisimme aivan samalla tavalla kuin nämä suuret miehet tekevät, tulisimme luonnollisesti samanlaisiin suuriin tuloksiin. Mutta eräät meistä ovat kyllin epätieteellisiä kysyäkseen, eikö ole luultavampaa, että Niilin mutakerrostumat ovat olleet hyvin säännöttömiä, kuten toistenkin virtojen, jotka väliin muuttavat jokiuomaansa ja huuhtovat pois melkoisen osan äyräistään yhden ainoan tulvan aikana. Edelleen muistamme Nooan päivien vedenpaisumuksen, jota ei mainita nimenomaan ainoastaan Raamatussa, vaan joka on säilynyt pakanakansojen vanhimmissa perimätiedoissakin. Mitenkähän paljon enemmän mutaa ja jätteitä vedenpaisumus onkaan synnyttänyt noiden kahdeksan tuuman lisäksi vuosisadalta. Me ihmettelemme myös miksei näiden suurien nerojen mieleen ole juolahtanut se, mikä on luonnollinen asia muille, jotka eivät ole liian suuria, että kaksi tiiliskiveä, heitetyt tuohon mutaiseen maahan aikana, jolloin se oli veden peittämä ja pehmeä, vajosivat melkoisen syvälle omasta painostaan, erittäinkin kun niiden tiheys on niin paljon suurempi kuin mutaisen maan. Mitä tulee syvyyden erotukseen näiden kahden tiiliskiven välillä, olisi oppimattomalle henkilölle paljon mahdollisempaa olettaa, että toinen putosi mutaan syrjälleen tai päälleen, ja toinen lappeelleen ja vaipui niin muodoin hitaammin, kuin ajatella, että ihmiset, jotka elivät 2000 vuoden ajan etäällä toisistaan, olisivat tehneet kaksi aivan samanlaista tiiliskiveä.

Ei ole monta vuotta sitten, kun löydettiin ihmisen luuranko paikasta, joka oli ollut osa Mississippijoen uomaa, ja eräät geologit alkoivat laskea, miten monta tuhatta vuotta mahdollisesti oli kulunut niiden monien muta- ja maakerrosten perusteella, jotka peittivät luurankoa. He luulivat saaneensa erittäin arvokkaan mallikappaleen historiallisesta ihmisestä. Mutta sitten joitakin metrejä luurangon alapuolelta löydettiin osia ruuhesta, sellaisesta, jota käytettiin Mississippissä alle 50 vuotta sitten, mikä kokonaan kumosi heidän laskelmansa ja säästi ihmiskunnan uudelta todistukselta, että ihminen oli satojatuhansia vuosia vanhempi kuin mitä Raamattu opettaa.

Me jätämme yhteen soveltumattomat ja kokonaan epäluotettavat arvelut, joita geologit ovat tehneet tässä ajanlaskua koskevassa aineessa ja käännyimme ihmiskunnan historiaan saadaksemme valaistusta. Mutta mitä löydämme? Vanhimpien pakanakansojen historiaa ei voi selvästi johtaa taaksepäin edes 3000 vuotta. Sen takana on kaikki hämärää, epätietoista, tarunsekaista, satumaista, epäluotettavaa perimätietoa. Rooman historia ei johda niin kauas taaksepäin, koska siitä on ainoastaan 2700 vuotta, kun Rooma perustettiin, ja sen lisäksi sen ensimmäiset vuosisadat on verhottu perimätietojen epävarmuuteen. 3000 vuotta taaksepäin Babylonian, Syyrian ja Egyptin historiassa vievät meidät aikaan, jossa muistiinpanot ovat katkonaisia ja syvän hämärän verhoamia. Sama aikamäärä Kiinan historiassa vie meidät Tsen-hallitsijasukuun, jolloin Kiinan historian tapahtumat alkavat tulla luotettavammiksi. Kreikassa, joka on ollut tunnettu sivistykseltään viimeksi kuluneiden 3000 vuoden aikana, jossa ennen muita odottaisimme löytävämme tarkan historian – mitä löydämme? Me huomaamme sen vuosiluvut tarkoiksi viimeisten 26 vuosisadan kuluessa, mutta ei kauemmas. Sen takana on aika, joka tunnetaan Kreikan myyttisenä ja jumaltarustollisena aikana. Ainoa järkevä ja yhtäjaksoinen kertomus niistä kolmesta ensimmäisestä tuhannesta vuodesta, jona ihminen on elänyt maan päällä, on Raamatussa; ja tämä tosiasia sopii yhteen sen vaatimuksen kanssa, että se on jumalallista alkuperää, että se on Jumalan johdon ja varjeluksen alainen.

Niin kuin on historian laita, niin on vuosilukujenkin; maailmalla ei ole, lukuun ottamatta Raamattua, mitään keinoa johtaa ajanlaskuaan kauemmaksi kuin vuoteen 776 eKr. Tämän aineen suhteen viittaamme professori Fisherin (Yale College) lausuntoon. Hän sanoo: ”Tarkka tapa määrätä vuosilukuja saavutettiin vähitellen. Ajanjaksojen keksiminen oli tarpeellinen tätä tarkoitusta varten. Ensimmäinen määrätty aika tapahtumien päiväämiselle valmistettiin Baabelissa – Nabonassarin aikakautena 747 eKr. Kreikkalaiset (noin vuodesta 800 eKr.) laskivat aikansa ensimmäisestä muistiin kirjoituksesta voitosta olympialaisissa 776 eKr. Näitä kilpailuja pidettiin joka neljäs vuosi. Jokainen olympiakausi oli siis neljän vuoden ajanjakso. Roomalaiset alkoivat vasta muutamia vuosisatoja Rooman perustamisesta laskea aikansa siitä tapauksesta alkaen, vuodesta 753 eKr.”

Lisätodistuksena siitä, että monet kaukaisen muinaisajan historioista ovat niin täynnä mielikuvitusta ja tarumaisia perimätietoja, että ne ovat arvottomia ajanlaskullisia vuosilukuja varten, eivätkä mitenkään ansaitse huomiota sellaisina, lainaamme tähän American Cyclopaediasta (tietosanakirjasta) kirjoituksen Ajanlasku:

”Vanhojen kansojen tarinat, jollemme tee poikkeusta hebrealaisiin nähden, menevät taaksepäin tuhansia tai miljoonia vuosia tarullisiin aikakausiin; ja vielä sittenkin, kun muistiinpanot alkavat saada historiallisen leiman, ovat ristiriitaisuudet erittäin suuret... Assyrialaisien, babylonialaisien ja egyptiläisten kirjoitukset on tehty kuolleilla kielillä. Ja niissä käytetään aikoja sitten vanhentuneita kirjainmerkkejä... Kreikkalaiset ja roomalaiset vuosiluvut voidaan ylipäänsä hyvin todeta ensimmäiseen olympiakauteen asti v. 776 eKr., ja konsulaatin pystyttämiseen v. 510 eKr. Aika tätä ennen perustuu oikeastaan perimätietoihin tai taruihin. Herodotos on luotettava vain siinä, mikä koskee hänen aikakauttaan, noin 450 eKr., ja sataa tai pari sataa vuotta aikaisemmin.”

Clinton sanoo teoksessaan Kreikkalaisesta ajanlaskusta (s. 283): ”Se historia; jota hebrealaiset kirjoitukset sisältävät, esittää ihmeellisen ja miellyttävän vastakohtan kreikkalaisten varhaisempien tiedonantojen rinnalla. Viimeksi mainitussa voimme työläästi huomata ainoastaan muutamia tosiasioita, joita runoilijat ovat meille säilyttäneet, jotka sitten runon ja tarun koristamina jättivät jälkeensä sen, mitä suullisen perimätiedon kautta olivat ottaneet vastaan. Hebrealaisen kansan aikakirjoissa on meillä luotettavia, aikalaisten hengen johdolla kirjoitettuja kertomuksia. Mitä he ovat jättäneet jälkeensä, tulee niin muodoin meille moninkertaisella uskottavuudella ja vahvistuksella. Heillä oli apunaan jumalallinen ilmoitus kirjoittaessaan tosiasioita, joissa heidän todistuksensa inhimillisinäkin todistajina olisi ollut pätevä.”

Raamattu, Jumalan lahjoittama historiamme kolmesta ensimmäisestä vuosituhannesta, on ainoa teos maailmassa, joka – alkaen Aadamista, ensimmäisestä ihmisestä, jota historia, joku muistomerkki tai kirjoitus mainitsee, ja jonka nimi, samoin kuin aika hänen luomiselleen ja kuolemalleen, on mainittu, ja jonka jälkeläisiä voidaan seurata nimi nimeltä ja ikä iältä seuraavissa polvissa lähes 4000 vuoden aikana – antaa meille selvän ja yhtäjaksoisen kertomuksen siihen aikaan asti, jolloin yleistä historiaa voidaan pitää riittävän väärentämättömänä. Niin kuin alempana näemme, Raamatun kertomus ulottuu Kyyroksen ensimmäisen vuoteen, 536 eKr., kyllin todennettuun ja yleisesti hyväksytyyn

vuosilukuun. Siinä katkeaa Raamatun ajanlaskun yhtäjaksoisuus — paikassa, josta alkaen yleiseen historiaan voidaan luottaa. Jumala on siten pitänyt huolta, että hänen lapsillaan on selvä ja yhdenjaksoinen kertomus nykyiseen aikaan asti. Vieläpä Raamattu ennustuksillaan täydentää historiaa aina ”kaiken ennalleenasettamisen” täyttymiseen asti seitsemännen vuosituhannen lopussa, josta iankaikkisen autuuden uusi aikakausi alkaa. Raamattu onkin sen tähden maailman ainoa alkutietokirja, joka esittää katsauksen ihmiskunnan historiaan kokonaisuudessaan. Se vie meidät 1 Mooseksen kirjan kadotetusta paratiisista jälleenasetettuun paratiisiin Ilmestyskirjassa, seuraten ihmiskunnan tietä aina iankaikkisuuteen asti. Raamatun historia ja sen ennustukset tarjoavat yhdessä panoraaman maailman tapahtumien koko kulusta aina ihmisen luomisesta ja lankeemuksesta hänen sovittamiseensa ja ennalleenasettamiseensa asti. Raamattu on sen tähden kaiken historian johtotähti ja perustus. Ilman sitä, niin kuin on toden mukaisesti sanottu, olisi historia ”vesistöjen kaltainen, jotka juoksevat tuntemattomista lähteistä tuntemattomiin meriin”, mutta sen johdolla voimme seurata näitä virtoja niiden lähteille asti, vieläpä enemmän, voimme huomata niiden ihanan päättymisen iankaikkisuuden valtameressä.

Ainoastaan Raamatusta voimme sen tähden odottaa löytävämme kertomuksen, joka asettaa paikoilleen soveltumattomat aikakaudet ja ajanlaskulliset säännöttömyydet, joita maailmanhistorian vuosikirjat ensi katsauksella ilmaisevat ja asettaa ne sopusointuun keskenään ja luonnon aikakausien kanssa.

Kun aloitamme kysymyksellä, kuinka pitkä aika on ihmisen luomisesta, on meidän oltava ja olemmekin vakuutetut, että hän, joka antoi ennustukset ja sanoi, että niitä tultaisiin ymmärtämään lopun ajalla, on sanassaan pitänyt huolta vuosiluvuista, jotka ovat tarpeellisia voidaksemme asettaa nämä ennustukset oikeille ajoille. Kuitenkin se, joka odottaa löytävänsä nämä asiat niin selvästi esitettyinä, että pintapuolinen lukija tai epärehellinen epäilijä tulisi niistä vakuutetuksi, huomaa pettyneensä. Jumalan ajat ja aikakaudet on ilmoitettu sillä tavalla, että ne tänä aikana ovat vakuuttavia ainoastaan niille, jotka tuttavuutensa kautta Jumalan kanssa kykenevät erottamaan hänen luonteenomaisia tapojansa. Todistukset on annettu, ”että Jumalan ihminen olisi täydellinen, kaikkiin hyviin tekoihin valmistunut.” (2 Tim. 3:17) He tietävät hyvin, että kaikilla poluilla, joilla heidän Isänsä heitä johtaa, heidän on valettava uskossa eikä näkemisessä. Jokaiselle, joka on valmis siten vaeltamaan, toivomme pystyvämme askel askeleelta osoittamaan varmoja esityksiä Jumalan sanasta — jotka antavat vahvan perustuksen järkevälle uskolle.

Emme tahdo tässä vertailla Septuagintan (Vanhan Testamentin kreikkalaista käsikirjoitusta) ja hebrealaisen Vanhan Testamentin kirjojen arvoa, tahi niiden eroavaisuuksia ajanlaskullisissa vuosiluvuissa ym. Me tyydymme ja toivomme lukijankin tyytyvän kanssamme huomautukseen, että edellinen on Egyptissä laitettu käännös, kun sitä vastoin jälkimmäinen oli alkuperäinen hebrealainen asiakirja. Tämä asianhaara yhteydessä sen kanssa, että hebrealaiset taikauskaisella kunnioituksella varjelivat jokaista kirjainta ja piirtoa pyhässä kirjassa, antavat varman todistuksen hebrealaisin alkutekstin luotettavuudesta. Asiantuntijat hyväksyvät sen yleisesti ja me seuraamme myös tässä sen vuosilukuja ym.

Tässä esitämme todistuksen, että Aadamın luomisesta vuoteen 1873 jKr. oli kulunut 6000 vuotta. Ja vaikkakaan Raamattu ei sisällä mitään suoranaista tiedonantoa siitä, että seitsemäs tuhatvuotinen Kristuksen hallituksen aikakausi, ennalleenasettamisen suuri sapattipäivä maailmalle, tuo kunnianarvoinen perimätieto ei kuitenkaan ole vailla järkevää pohjaa. Israelille, esikuvalliselle kansalle, annettu laki, joka määräsi, että kuuden päivän työtä ja vaivaa seuraisi yhden päivän virkistys ja lepo heidän askareistaan, näyttää sopivalla tavalla esikuvaavan niitä 6000 vuotta, joiden aikana koko luomakunta kärsii ja huokailee synnin ja kuoleman orjuudessa (Room. 8:22), josta se turhaan koettaa vapautua, sekä sitä suurta tuhatvuotispäivää, jolloin ne, jotka tekevät työtä ja ovat raskautetut, saavat tulla Kristuksen Jeesuksen, sielujensa paimenen ja piispan luokse, ja voivat hänen kauttansa saada rauhan, virvoituksen ja ennalleenasettamisen, jolloin he — hänen kalliin verensä ansion kautta — voivat katua ja löytää syntien anteeksiantamuksen. Esikuvallisena seitsemäntenä päivänä hän kysyi sairaalta mieheltä: ”Tahdotko tulla terveeksi?”, ja vastaukseksi hänen uskolleen ja tottelevaisuudelleen hän antoi tälle voiman ottaa vuoteensa ja mennä. (Katso Joh. 5:6-9, Matt. 12:10,13; Joh. 7:23; Luuk 13:11-16; 14:1-5) Samalla tavalla vastakuvallisena sapattina, tuhatvuotiskautena, ilmoitetaan koko maailmalle, että ”joka tahtoo”, hän voi saada iankaikkisen elämän ja terveyden, jos hän vaeltaa uskossa ja tottelevaisuudessa.

Emme saa jättää ottamatta huomioon jo aikaisemmin (I osa, 8. luku) huomautettua asiaa, että sana ”päivä” on epämääräinen ja merkitsee ainoastaan joko pitempää tai lyhempää ajanjaksoa. Apostoli Pietari viittasi siihen, että seitsemäs tuhatvuotiskausi maailman historiassa olisi seitsemäs päivä Jumalan laskussa, sanoen: ”Mutta tämä yksi älköön olko teiltä, rakkaani, salassa, että yksi päivä on herran edessä niinkuin tuhat vuotta ja tuhat vuotta niinkuin yksi päivä... Mutta Herran päivä on tuleva” jne. — 2 Piet. 3:8,10

Jos siis seitsemäs tuhatvuosikausi maailman historiassa on ajanjakso, joka erityisesti osoitetaan Kristuksen hallituksen aikakaudeksi, todistamme osoittaessamme, että se alkoi v. 1873, että olemme jo nyt siinä aikakaudessa. Tämä johtaa mieleemme, mitä jo edellisessä osassa näytimme, kuinka Raamattu osoittaa tuhatvuotiskauden eli Herran päivän aamusarastuksen olevan synkän ja myrskyisen, ja täynnä hätää ja vaikeuksia maailmalle sekä nimikirkolle, vaikka sen ensimmäinen sarastus on täynnä virkistystä ja mielihyvää pyhille, jotka ammentavat lohdutusta ja rauhaa heille evankeliumissa annetusta toivosta, joka ankkurin lailla tunkee hädän ajan toiselle puolelle ja tarttuu lujasti tuhatvuotiskauden auringonnousun ja ihanuuksien kalliisiin lupauksiin. He näkevät hädän päivän toisella puolella luvatus ihanan hallituksen siunauksineen.

Maailman yleinen tila tänä päivänä ja vuoden 1873 jälkeen nopeasti kehittynyt sosialismi, nihilismi ja kommunismi, joiden julkilausuttu tarkoitus on olevien hallitusten kukistaminen, ja maailman omaisuuden uusi jakaminen eivät suinkaan ole ristiriidassa sen kanssa, mitä odotamme, joskin muutamissa suhteissa näissä asioissa on paljon sellaista, jota lakia, järjestystä ja rauhaa rakastavien täytyy syvästi paheksua. Ainoastaan ne, jotka näkevät, että tuleva laittomuus ja hätä ovat Jumalan välikappaleita — vielä täydellisemmän lain ja järjestyksen ja pysyvemmän rauhan pystyttämiseksi, vapautuvat vallalla olevasta pelosta näiden asioiden tapahtuessa.

Mutta seitsemännen tuhannen eli tuhatvuotiskauden osoittaminen ei ole ainoa asia, joka tekee ajanlaskun arvokkaaksi; sillä vaikka osoitamme useita ennustussarjoja, jotka ovat aivan riippumattomia ajanlaskusta, tämä on kuitenkin se mittapuu, jonka mukaan toisia ennustussarjoja tutkitaan ja vahvistetaan. Se täydellinen yhtäpitävyys näiden kahden ennustusluokan välillä, joista toinen riippuu ja toinen ei riipu ajanlaskusta, ei ole ainoastaan voimallinen todistus mainitun sovelluttamisen oikeudesta, vaan myös sen ajanlaskun oikeudesta, joka tuo ilmi tämän sopusoinnun. Tätä voi verrata avaimen. Se avain, joka aukaisee vaikeasti avattavan aarrearkun, on varmasti oikea avain. Seuraavassa esitetty ajanlasku yhdistää sopusointuun erilaiset profeettalliset lauselmat, jotka koskevat Kristuksen valtakuntaa ja sen perustamista, näyttämällä niiden keskinäisen järjestyksen ja ajan. Ajanlasku on se varsi eli kahva, jonka kautta kaikki profeettalliset ajanmääräykset, avaimen lehden eri osien — lailla, pysyvät koossa ja käsitellään.

Tiivistetty ajanlaskukatsaus maailman luomisesta 6000 vuotta eteenpäin

Seuraavaa lyhyttä katsausta ajanlaskullisiin aikakausiin voitaneen oikeudelta nimittää Raamatun ajanlaskuksi, koska yksinomaan Raamattua on seurattu alkulähteenä Kyyroksen ensimmäiseen vuoteen asti, 536 eKr., jonka asiantuntijat ylimalkaan hyväksyvät ja pitävät oikeana vuosilukuna. Tähän päättyy Raamatun ajanlaskun lanka — vähän myöhemmin sitä aikaa, jolloin maailman historia aikaa tulla luotettavaksi. Tämä on itsessään ihmeellinen todistus Jumalan johdosta ja huolenpidosta auttaa meitä ainoastaan siinä, missä emme voi itseämme auttaa.

Aadamin luomisesta

Vedenpaisumuksen päättymiseen.....	1656 vuotta
Siitä Aabrahamin kanssa tehtyyn liittoon	427 ”
Siitä Israelin lähtemiseen Egyptistä ja lain antamiseen.....	430 ”
Siitä Kanaanin jakamiseen.....	46 ”
Tuomarien aikakausi.....	450 ”
Kuninkaiden aikakausi.....	513 ”
Autiona olemisen aika.....	70 ”
Siitä vuoteen 1.....	536 ”
<u>Siitä vuoteen 1873.....</u>	<u>1872 ”</u>
Yhteensä	6000 vuotta

Kun tarkastelemme näitä jaksoja kutakin erikseen, lukija laskekoon ne itsekseen nähdäkseen, miten vahva perustus Jumalan sanaan on uskollemme pantu. Huomaamme kaksi aukkoa Vanhan Testamentin historiallisessa kertomuksessa, mutta kun sitten huomaamme Jumalan Uudessa Testamentissa pitäneen huolta silloista, jotka johtavat näiden aukkojen yli, se lisää luottamustamme siihen, että Jumala on niin järjestänyt alkulähteen, että hänen aikansa ja hetkensä olivat peitetyt, kunnes hänen määrätty aikansa niiden ilmoittamiselle oli tullut — aivan niin kuin hän oli tehnyt toistenkin, aikaisemmin käsiteltyjen totuuksien kanssa.

Tahdomme nyt tarkastella edellisiä ajanjaksoja kutakin erikseen ja siinä järjestyksessä missä ne on ylempänä merkitty, aina Kyyroksen hallitukseen asti. Pitäkää Raamattu käsillä ja tarkastakaa jokainen ote, jotta ottaisitte tämän vastaan Jumalan, eikä ihmisten sanana.

Ajanlasku Aadamin luomisesta päivään, jolloin vedenpaisumus päättyi

”Kun Adam oli 130 vuoden vanha syntyi hänelle poika... ja antoi hänelle nimen Seet” — 1 Moos. 5:3.....	130 vuotta
”Kun Seet oli 105 vuotta vanha, syntyi hänelle Enos” — 1 Moos. 5:6.....	105 ”
”Kun Enos oli 90 vuoden vanha, syntyi hänelle Kenan” — 1 Moos. 5:9.....	90 ”
”Kun Kenan oli 70 vuoden vanha, syntyi hänelle Mahalalel — 1 Moos. 5:12.....	70 ”
”Kun Mahalalel oli 65 vuoden vanha, syntyi hänelle Jaared” — 1 Moos. 5:15.....	65 ”
”Kun Jaared oli 162 vuoden vanha, syntyi hänelle Hanok” — 1 Moos. 5:18.....	162 ”
”Kun Hanok oli 65 vuoden vanha, syntyi hänelle Metusalah” — 1 Moos. 5:21.....	65 ”
”Kun Metusalah oli 187 vuoden vanha, syntyi hänelle Lemek” — 1 Moos. 5:25.....	187 ”
”Kun Lemek oli 182 vuoden vanha, syntyi hänelle poika. Ja hän antoi hänelle nimen Nooa” — 1 Moos. 5:28,29.....	182 ”
”Nooa oli 600 vuoden vanha, kun vedenpaisumus <u>tuli maan päälle</u> ” — 1 Moos. 7:6.....	<u>600 ”</u>
Yhteensä Aadamin luomisesta siihen päivään, kunnes vesi kuivui. — 1 Moos. 8:13.....	1656 vuotta

Ei voi pyytää mitään yksinkertaisempaa ja päivälleen tarkempaa kuin tämä on. Tarkastakaamme nyt seuraavaa jaksoa.

Ajanjakso vedenpaisumuksesta liittoon Aabrahamin kanssa, Terahin, hänen isänsä kuoltua

”[Seemille syntyi] Arpaksad 2 vuotta veden- paisumuksen jälkeen” — 1 Moos. 11:10.....	2 vuotta
”Kun Arpaksad oli 35 vuoden vanha, syntyi hänelle Selah” — 1 Moos. 11:12.....	35 ”
”Kun Selah oli 30 vuoden vanha, syntyi hänelle Eeber” —1 Moos. 11:14.....	30 ”
”Eeber oli 34 vuoden vanha, syntyi hänelle Peleg” — 1 Moos. 11:16.....	34 ”

”Kun Peleg oli 30 vuoden vanha, syntyi hänelle Regu” — 1 Moos. 11:18.....	30	”
”Kun Regu oli 32 vuoden vanha, syntyi hänelle Serug” — 1 Moos. 11:20.....	32	”
”Kun Serug oli 30 vuoden vanha, syntyi hänelle Naahorin” — 1 Moos. 11:22.....	30	”
”Kun Naahor oli 29 vuoden vanha, syntyi hänelle Terah” — 1 Moos. 11:24.....	29	”
”Terahin ikä oli 205 vuotta; sitten Terah kuoli” — 1 Moos. 11: 32.....	205	”
Yhteensä.....	427	vuotta

Tämäkin on hyvin yksinkertaista ja tarkkaa. Mutta seuraavaa jaksoa ei ole niin helppo seurata, sillä suora ajanlaskullinen polveutuma katkaistaan israelilaisten lähtöön Egyptistä. Siten meille olisi mahdotonta mennä eteenpäin, elleivät Paavali ja Stefanus, hengen puhetorvina, antaisi meille yhdistävää rengasta.

Ajanjakso liitosta Aabrahamin kanssa lain antamiseen

Paavali sanoo tämän ajanjakson pituuden olleen 430 vuotta. (Gal. 3:17) Liitto sisälsi lupauksen Kanaanin maan iankaikkisesta omistamisesta, ja vaikka se useita kertoja uudelleen vahvistettiin Aabrahamille, lisakille ja Jaakobille, se oli kuitenkin aina sama liitto (Katso 1 Moos. 12:7,8; 13:14-18; 26:3,4; 35:9-12; 46:2-4; 50:24) Kuten näkyy vertailusta 1 Moos. 12:1-5,7 ja Apt. 7:2-5 välillä, tehtiin liitto (edellä käyneen lupauksen mukaan) niin pian kuin Aabraham oli täydellisesti noudattanut niitä ehtoja, joiden nojalla hänen piti saada se, so., kohta kun hän oli astunut Kanaanin maahan, joka tapahtui heti hänen isänsä kuoltua. Hän kuoli matkalla Kanaaniin, Harranissa. Kun meillä siten on Stefanuksen sanojen kautta vahvistettu vuosiluku liiton tekemiselle — kohta Terahin kuoleman jälkeen — ja kun meillä sen lisäksi on Paavalin sana, että laki annettiin 430 vuotta liiton jälkeen, täyttyy tällä tavoin aukko Vanhan Testamentin ajanlaskussa Uuden Testamentin kautta. Mutta lukekaamme kertomusta huolellisesti, jotta näkisimme miten huolellisesti yhdistämissiltä on rakennettu.

”Ja Herra sanoi Aabrahamille [ennen kuin hän jätti Mesopotamian, Kaldean Uurin]: Lähde maastasi ja suvustasi ja isäsi kodista siihen maahan, jonka minä sinulle osoitan. Niin [jos siten teet] minä teen sinusta suuren kansan” jne. (1 Moos. 12:1,2; Vertaa Apt. 7:2) Tämä osoittaa, että Jumala oli ehdottanut liittoa Aabrahamille ennen Terahin, hänen isänsä kuolemaa, ja ennen kuin hän muutti Harraniin eli Karraniin. Oli kuitenkin ehto, jossa kysyttiin Aabrahamin uskoa ja tottelevaisuutta, ennen kuin liitto todella voitiin tehdä. Tämä ehto merkitsi, että hänen piti osoittaa luottamuksensa lupaukseen jättämällä synnyinmaansa ja sukunsa mennäkseen siihen maahan, johon hänen oli käsketty mennä. Tämän Aabraham teki, ja kun hänen vaimollaan, hänen veljenpojalla Lootilla ja hänen iäkkäällä isällään oli sama usko ja he halusivat seurata häntä myötä- ja vastoin käymisissä, se sallittiin heille, ja nuo neljä läksivät matkalle lupauksen maahan. Hänen isänsä Terah kuoli matkalla Harranissa, minkä jälkeen Aabraham tuli Kanaaniin, siellä vahvistaakseen

ja solmiakseen liiton. Niin kuin Stefanus julisti Israelille: ”Ja kun hänen isänsä oli kuollut, siirsi Jumala hänen tähän maahan, jossa te nyt asutte.” ”Niin Abram läksi [Harranista], niinkuin Herra oli hänelle puhunut” (Apt. 7:4; 1 Moos. 12:4), ja liitto tehtiin kohta sen jälkeen, kun hän oli tullut maahan. (1 Moos. 12:5-7) Näin meillä on vuosiluku liitolle ja 430 vuoden alkamiselle, määrätty välittömästi seuraamaan Terahin kuoleman jälkeen, ja täydellinen ajanlaskullinen ketju lain antamiseen asti. Ensimmäinen piirre laissa oli Passah-juhla, joka asetettiin samana päivänä, jolloin Israel lähti Egyptistä. — 2 Moos. 12:41-43,47,50,51

Tämän kanssa yhtäpitävästi luemme, ”Mutta aika, jonka israelilaiset olivat asuneet Egyptissä, oli 430 vuotta. Kun ne 430 vuotta olivat kuluneet, niin juuri sinä päivänä kaikki Herran joukot lähtivät Egyptin maasta.” — 2 Moos. 12:40-42

Muutamat voivat pitää Mooseksen ja Paavalin tietoja eriävinä (2 Moos. 12:40-42 ja Gal. 3:17), joista toisen mukaan Israelin lasten asuminen Egyptissä oli 430 vuotta, ja toisen mukaan oli 430 vuotta liitosta Aabrahamin kanssa lain antamiseen, jolloin oli ainoastaan 430 vuotta Aabrahamin Kanaanin maahan tulon ja lain antamisen välillä, joten Israelin lasten asumisen Egyptissä täytyi olla paljon lyhempi. Mutta on huomattava, ettei sanota, että Israelin eleleminen Egyptissä oli 430 vuotta, vaan että koko se aika, jolloin tämän kansan, joka myös asui Egyptissä, eleleminen kesti, oli 430 vuotta — ”aika, jonka israelilaiset olivat asuneet Egyptissä, oli 430 vuotta.” Asuminen, jota tässä tarkoitetaan, alkoi kun Aabraham ensin tuli Kanaanin maahan. (Hebr. 11:8,9) Israel eleli Aabrahamissa ja lisäkissa ja Jaakobissa, samoin kuin Leevi antoi kymmenyksiä Melkisedekille, kun hän vielä oli isänsä kupeissa. — Hebr. 7:9,10

Liitto Aabrahamin kanssa astui voimaan kohta kun hän jätettyään Harranin astui jalkansa Kanaaniin, lupauksen maahan. Siitä hetkestä oli hän ja hänen kanssaan koko syntymätön Israel lupauksen perillisiä ja oleskelijoita eli toivioiretkeläisiä, odottaen Jumalaa, että hän täyttäisi lupauksen. Tämä eleleminen oli kestänyt päivälleen 430 vuotta, kun — Israel läksi Egyptistä ja sai lain ensimmäisen piirron, passah-juhlan asettamisen. Mooseksen ja Paavalin tiedonannot tarkoittavat sen tähden aivan samaa ajanjaksoa, joten heidän kauttansa saamme varman todistuksen siitä, että liitosta Aabrahamin kanssa lain antamiseen oli 430 vuotta. Paavali pani erityistä painoa sille asianhaaraksi, että passah-juhlaa oli pidettävä lain antamisen alkuna (jota myös Mooses osoittaa (2 Moos. 12:42,43,47,50), ja Mooses painosti erityisesti ajanjakson täsmällisyyttä päivälleen.

Niin muodoin on meillä kolmas ajanjakso selvästi määrätty. Ja jos otamme huomioon sen täsmällisyyden aivan päivälleen, jolloin Herra antaa meille tämän renkaan ajanlaskun ketjussa, herättää tämä meissä varmaa luottamusta etenkin ajattellessamme, ettei tällä täsmällisyydellä ollut suurtakaan merkitystä entisajan seurakunnille, vaan se olikin tarkoitettu ainoastaan nykyajan käyttöä varten.

Ajanjakso Egyptistä lähdöstä Kanaanin maan jakamiseen sukukuntien kesken

Israelin 40 vuotta eli kiusauksen päivää korvessa (5 Moos. 8:2; Ps. 95:8-10; Hebr. 3:8,9) seurasi kuusivuotinen sota Kanaanissa ja maan jakaminen sukukunnille. Yksi vuosi, kuukausi ja viisi päivää kului heidän lähdöstään Egyptistä lähtöön Siinailta Paaraniin.

(4 Moos. 33:3; 10:11-13) Ja silloin sieltä, Kaades-Barneasta Kanaanin korvessa, lähetettiin vakoojat. (4 Moos. 13:3-26; 32:8-13) Eräs näistä, Kaaleb, sanoi, kun hän pyysi osaansa maan jakamisessa (Joos. 11:23; 10:42): ”Minä olin neljänkymmenen vuoden vanha, kun Herran palvelija Mooses lähetti minut Kaades-Barneasta vakoilemaan maata, ja minä annoin hänelle tietoja parhaan ymmärryksen mukaan... Ja nyt, katso, Herra on antanut minun elää, niinkuin hän oli sanonut, vielä 45 vuotta sen jälkeen, kun Herra puhui tämän sanan Moosekselle, Israelin vaeltaessa erämaassa. Ja katso, minä olen nyt 25 vuoden vanha.” – Joos. 14:7,10

Siten huomataan, että maan vakoilemisesta sen jakamiseen sukukunnille oli 45 vuotta, niin kuin Joosua todistaa, ja Egyptistä lähdöstä oli taas vähän yli vuoden vakoojien lähettämiseen, mikä tekee 46 kokonaista vuotta ja muutamia kuukausia yli² aina Egyptistä lähdöstä maan jakamiseen asti. Koska ensimmäiset 40 näistä vuosista vietettiin korvessa, niin kuin monesta raamatunpaikasta näkyy, etenkin Apt. 7:36 ja Hebr. 3:9, jäljellä ovat kuusi vuotta vietettiin maan jakamiseen Kanaanissa valloittamalla ja omistamalla luvattu maa.

Tuomarien aikakausi

Me tulemme nyt ajanlaskun vaikeimpaan osaan, ajanjaksoon maan jakamisesta Saulin voitelemiseen kuninkaaksi. Sitä kutsutaan tavallisesti tuomarien aikakaudeksi, vaikkei tuomarinvirka ollutkaan yhtämittäisesti täytetty. Tuomarien kirjassa ja 1 Samuelin kirjassa oleva kertomus mainitsee yhdeksäntoista jaksoa, jotka yhteensä käsittävät lähes 430 vuotta; mutta ne ovat niin yhteydettömiä ja katkonaisia, sekaisia ja niin suuressa määrin sotkeutuneet, ettemme voisi saada niistä sille mitään varmaa tulosta ja meidän olisi pakko lopettaa tutkimuksemme tähän, niin kuin toiset ovat tehneetkin, ellei Uusi Testamentti täyttäisi sitä, mitä tästä puuttuu. Paavali ilmoittaa, että kun Jumala oli jakanut heille maan arpomisen kautta, hän ”antoi heille tuomareita [noin] 430 vuoden kuluessa Samuel profeettaan saakka. Ja sitten he anoivat kuningasta, ja Jumala antoi heille Saulin.” – Apt. 13:19-21

Vanhassa syyrialaisessa Uuden Testamentin käänöksessä, joka on vanhempi kaikkia kreikkalaisia käsikirjoituksia, kuuluu tämä: 450 vuoden kuluessa antoi hän heille tuomareita Samuel profeettaan asti – joka oli viimeinen tuomareista.

Apostolin tiedonantoa tämän tuomarien aikakauden pituudesta pidämme erityisesti aiottuna ratkaisuna tälle asialle. Ainoastaan kahdessa tapauksessa – noissa 430 vuodessa liitosta lakiin ja tässä tuomarien ajassa – on jonkin verran epätietoisuutta Vanhan Testamentin ajanlaskussa, mutta molemmat jaksot ilmoitetaan selvästi Uudessa

---

² Me otamme lukuun ainoastaan kokonaiset vuodet, koska tarkempi lasku on mahdoton. Välistä, niin kuin ylempänä, ovat vuodet jonkun murto-osan pitemmät, ja toiset taas ovat jonkun murto-osan lyhyemmät, kuten Sidkian hallitus. Sidkian sanotaan hallinneen 11 vuotta (2 Aik. 36:11; Jer. 52:1); kuitenkin seuraavan luvun jakeista 4-7 selviää, että hänen todellinen hallituskautensa oli 10 vuotta, 4 kuukautta ja 9 päivää. Me uskomme, että nämä vuosien murto-osat tasoittavat toisensa, ja vakaumuksemme on, että Herra on johtanut ja järjestänyt sen. Sitä tukevat ne tulokset ja johtopäätökset, jotka siitä johtuvat, ja täsmällisyys päivälleen suurissakin ajanjaksoissa, kuten on huomautettu. Esimerkkejä Jumalan järjestyksestä ja täsmällisyydestä, katso 1 Moos. 7:11; 2 Moos. 12:40,41

Testamentissa. Onko ajateltava, että tämä olisi ollut ainoastaan sattuma? Eikö ole järkevämpää olettaa, että Jumala ensin kätki asian jättämällä Vanhan Testamentin kertomuksen epätäydelliseksi ja sittemmin täytti Uudessa Testamentissa sen mitä puuttui, jotta määrätyn ajan tullessa, kun huomio kiintyisi siihen, ne, joilla olisi kylliksi halua vertailemaan tiedonantoja, löytäisivät puuttuvat renkaat täydennettyinä tavalla, joka on omiaan herättämään luottamusta suureen ajanmäärääjään.

Kuninkaiden aikakausi

Saulin hallitus käsitti sen nelikymmenvuotisen ajan, joka seurasi viimeistä tuomaria, kunnes Daavid voideltiin kuninkaaksi, niin kuin ylempänä on osoitettu; ja hänen jälkeensä on helppo löytää Daavidin suvun kuninkaiden hallituskaudet Aikakirjoissa, kuten seuraa:

Saulin	aikakausi	Apt. ...13:21.....	40 vuotta
Daavid	hallitsi	1 Aik. .29:27.....	40 ”
Salomo	”	2 Aik. .9:30.....	40 ”
Rehabeam .	”	” .....12:13.....	17 ”
Abia	”	” 13:2	3 ”
Aasa	”	” .....16:13.....	41 ”
Joosafat	”	” .....20:31.....	25 ”
Jooram	”	” .....21:20.....	8 ”
Ahasia	”	” .....22:2.....	1 ”
Atalja	”	” .....22:12.....	6 ”
Jooas	”	” .....24:1.....	40 ”
Amasja	”	” .....25:1.....	29 ”
Ussia	”	” .....26:3.....	52 ”
Jootam	”	” .....27:1.....	16 ”
Aahas	”	” .....28:1.....	16 ”
Hiskia	”	” .....29:1.....	29 ”
Manasse	”	” .....33:1.....	55 ”
Aamon	”	” .....33:21.....	2 ”
Joosia	”	” .....34:1.....	31 ”
Joojakim ...	”	” .....36:5.....	11 ”
<u>Sidkia .....</u>	<u>” .....</u>	<u>” .....36:11.....</u>	<u>11 ”</u>
Yhteensä			513 vuotta

70 hävityksen vuotta

Tämä vie meidät ajanjaksoon, jolloin maa oli autiona ja joka kesti 70 vuotta ja päättyi kansan palaamisella Baabelista Kyyroksen ensimmäisenä vuonna, 536 eKr. (Katso 2 Aik. 36:20,23) Tämä vuosiluku on tunnustettu maailmanhistoriassa, eikä Raamatun ajanlasku jatku enää tästä.

Ajanjakso Israelin lasten Baabelista palaamisesta vuoteen 1873 jKr.

Ajanjaksoa juutalaisten palaamisesta Baabelista, heidän maansa seitsenkymmenvuotisen hävityksen lopulla, Kyyroksen ensimmäisestä vuodesta alkaen siihen vuoteen; joka on tunnettu vuodeksi 1, ei Raamatun kertomus käsittele. Mutta, niin kuin yllä on mainittu, maailman historia todistaa sen olevan 536 vuotta pitkän ajanjakson. Ptolemeus, oppinut kreikkalais-egyptiläinen geometrikko ja tähtitieteilijä, on vahvistanut nämä numerot. Oppineet ovat yleisesti hyväksyneet ne, ja ne tunnetaan Ptolemeuksen kaanonin nimellä.

Niin muodoin olemme löytäneet selvän ja yhtäjaksoisen ajanlaskullisen ketjun luomisesta kristillisen ajanlaskun alkuun vuonna 1 – kaikkiaan 4128 vuoden pituisen ajanjakson, joka yhteensä kristillisen ajanlaskun 1872 vuoden kanssa tekee 6000 vuotta luomisesta vuoteen 1873 jKr.

Vertailu tämän ajanlaskun ja Usherin ajanlaskun välillä

Joku ehkä haluaisi tietää, missä kohdin yllä oleva ajanlasku eroaa siitä ajanlaskusta, joka on reunamuistutuksena tavallisessa englantilaisessa raamatunkäännöksessä ja joka on tunnettu Usherin ajanlaskun nimellä. Näiden kahden erotus 70-vuotiseen hävitykseen on 124 vuotta. Tämän erotuksen muodostaa neljä eri aikaa 18, 4, 2 ja 100 vuotta, kuten seuraa:

Usher asettaa hävityksen 70 vuotta 18 vuotta aikaisemmaksi yllä esitettyä, so. ennen Sidkian, Juudan viimeisen kuninkaan kukistumista valtaistuimelta – koska Baabelin kuningas otti kansasta monta vangiksi sillä ajalla. (2 Aik. 36:9,10,17,21; 2 Kun. 24:8-16) Hän tekee nähtävästi sen ei mitenkään tavattoman erehdyksen, että hän laskee nämä 70 vuotta vankeuden ajaksi, sen sijaan, että Herra selvästi selittää niiden olevan maan hävityksen 70 vuotta, jotta maa olisi autiona, ettei kukaan siellä asuisi. Sellainen ei ollut asian laita ennen Sidkian kukistamista. (2 Kun. 24:14) Mutta se hävitys, joka seurasi Sidkian kukistumista, oli täydellinen; sillä vaikka halvimpia maakunnassa jätettiin viinitarhureiksi ja peltomiehiksi (2 Kun. 25:12), nämäkin pakenivat pian – koko kansa, ”sekä suuret että pienet” – Egyptiin, sillä he pelkäsivät kaldealaisia. (Jae 26) Tässä ei voi mikään epä tietoisuus tulla kysymyksenäkään; ja sen tähden on laskettaessa aikaa maan hävittämiseen otettava lukuun kaikki ajanjaksot Sidkian hallituksen loppuun, niin kuin olemme tehneet.

Neljän vuoden erotus on Jooramin hallituksessa. Usher sanoo sen kestäneen neljä vuotta; kun Raamattu sanoo sen kestäneen kahdeksan vuotta. – 2 Aik. 21:5; 2 Kun. 8:17

Kahden vuoden erotuksesta tapaamme yhden vuoden Aahaksen hallitusajassa, jonka Usher sanoo olleen 15, Raamatun sanoessa sen olleen 16 vuotta. (2 Aik. 28:1; 2 Kun. 16:2) Toinen on Jooaksen hallituksessa, jonka Usher laskee 39 vuodeksi, Raamatun sanoessa sen olleen 40 vuotta. – 2 Kun. 12:1; 2 Aik. 24:1

Nämä erot ovat selitettävissä ainoastaan sen oletuksen kautta, että Usher seurasi tai koetti seurata Josefusta, erästä juutalaista historiantkirjoittajaa, jonka vuosilukuja

nyttemmin yleisesti pidetään huolimattomina ja virheellisinä. Me luotamme yksinomaan Raamattuun uskoen, että Jumala on oma tulkkinsa.

Lukuun ottamatta näiden 24 vuoden eroa kuninkaiden ajassa on vielä toinenkin eroavaisuus yllä esitetyn Raamatun ajanlaskun ja Usherin ajanlaskun välillä, nim. 100 vuotta tuomarien ajassa. Tässä eksyttää Usherin tuo silmiinpistävä virhe 1 Kun. 6:1, jossa sanotaan, että Salomonin neljäs hallitusvuosi oli 480. vuosi Egyptistä lähtemisen jälkeen. Se on nähtävästi 580 ja se johtui mahdollisesti virheellisestä kopioinnista; sillä jos lisäämme Salomonin neljään vuoteen Daavidin 40 ja Saulin ajan 40 ja ne 46 vuotta Egyptistä lähtemisestä maan jakamiseen, saamme 130 vuotta, jotka vähennettyinä 420:stä, antaisivat jäännökseksi ainoastaan 350 vuotta tuomarien ajaksi, niiden 425 vuoden sijaan, jotka Tuomarienkirja ja Paavali mainitsevat, kuten ylempänä on näytetty. Hebrealainen kirjain dalet (4) on hyvin paljon he (5) kirjaimen näköinen, ja virheen oletetaan johtuneen tästä, mahdollisesti jäljentäjien erehdyksestä. 1 Kun. 6:1 tulisi siis kuulua 580 vuotta ollakseen täydellisessä sopusoinnussa toisten tiedonantojen kanssa.

Siten oikaisee Jumalan sana ne muutamat vähäpätöiset erehdykset, jotka tavalla tai toisella ovat sinne pujahtaneet. On muistettava yllä mainittujen aukkojen olevan siinä ajanjaksossa, joka täydellisesti täydennetään Uuden Testamentin henkeytetyn todistuksen kautta.

Siis, Usherin pitäessä vuotta 1 vuotena 4005 Aadamin luomisesta, se oli todellisuudessa, niin kuin olemme näyttäneet, vuosi 4129 Raamatun kertomuksen mukaan, joten siis selviää, että vuosi 1872 jKr. on maailman luomisesta vuosi 6000, ja v. 1873 jKr. on seitsemännen tuhatvuotiskauden alku, seitsemäs millennium eli seitsemäs tuhatvuotispäivä maan historiassa.

Niin muodoin on yksin Raamatusta otettu ajanlasku alkaen luomisesta riittävästi tunnettuun yleiseen historiaan asti selvä ja vahva, antaen samalla todistuksen Jumalan kaitselmuksen erityisistä muistiinpanotavoista, sen kätkemisestä ja sen vähitellen tapahtuvasta paljastamisesta, kun aika on tullut. Ja tämä, yhdistettynä luotettaviin vuosilukuihin kristillisessä ajanlaskussa ja muutamiin vuosisatoihin ennen sitä, meille tulee mahdolliseksi tarkalleen määrätä se paikka, missä me nyt elämme ajan virrassa. Ja me alamme toiveikkaasti nostaa päätämme ylös ja iloita, kun aavistamme, että olemme todellakin siirtymäisillämme seitsemännen vuosituhannen ihanaan aikaan — jos kohta huomaammekin, että sen alku on pimeä ja täynnä hätää, niin kuin profeetat ovat ennustaneet, ja että rajuilmapiilvet alkavat kokoontua ja alkaa pimetä.

Herramme syntymisen vuosiluku

Kuudennella vuosisadalla alkoi kirkko laskea aikaa Herramme syntymisestä ja määräsi vuosiluvun A.D. (Anno Domini, Herramme vuosi, kristillisen ajanlaskun v. 1 jKr.), niin kuin se nyt on, so. 536 vuotta Persian kuninkaan Kyyroksen ensimmäisestä vuodesta. (Vuoden A.D. määräsi jo neljännellä vuosisadalla Dionysius Eksiguus ja muut sen ajan oppineet, vaikka se ei tullut yleiseen käytäntöön, ennen kuin kuudennella vuosisadalla.) Se asianhaara, onko se asetettu oikein tai väärin, ei vaikuta tässä ylempänä esitettyyn aikalaskuun, joka osoittaa, että 6000 vuotta Aadamin luomisesta päättyi

vuodella 1872 jKr.; tämä on nimittäin 1872 vuotta sen vuoden jälkeen, joka merkitään A.D., ja Kyyroksen ensimmäinen vuosi oli 536 vuotta ennen tätä vuotta (A.D.), olkoonpa tämä sitten ollut Herramme syntymävuosi tai ei.

Emme kenties voi selittää tätä paremmin kuin viivalla ja sen yläpuolella olevalla tähdellä: eKr. _____* _____jKr. Esittäköön viiva maailman historian 6000 vuotta Aadam luomisesta vuoteen 1873 jKr.; ja esittäköön tähti kääntymäpistettä eKr:n ja jKr:n välillä. Tämän pisteen piirtäminen puolelle ja toiselle ei muuta ajanjakson pituutta kokonaisuudessaan, joskin se muuttaa vuosien nimitykset. A.D. pisteen muuttaminen vuosi taaksepäin tekisi jakson eKr. vuotta lyhemmäksi ja jakson jKr. vuotta pitemmäksi, mutta eKr. ja jKr. vuosien summa olisi edelleenkin sama, sillä mitä otetaan toiselta osalta se tulee lisäksi toiselle osalle. Tutkikaamme nyt kuitenkin lyhyesti Herramme syntymisen vuosilukua, koska se on hyödyksi tutkimuksillemme edempänä.

On tullut tavaksi oppineiden keskuudessa myöntää, että yleisesti hyväksytty A.D. (v. 1) on neljä vuotta väärin, että Herramme syntyi neljä vuotta ennen vuotta, jota nimitetään A.D:ksi, so. vuonna 4 eKr. Ja tätä päätelmää ovat tavalliset englantilaisen raamatunkäännöksen toimittajat seuranneet. Me emme voi myöntää, että v. 4 eKr. oli Herramme syntymisen todellinen vuosiluku. Päinvastoin huomaamme hänen syntyneen ainoastaan yhden vuoden ja kolme kuukautta ennen tavallista ajanlaskuamme, nim. lokakuussa v. 2 eKr.

Tavallinen syy, minkä vuoksi useimmat väittävät, että vuosi 1 olisi ollut asetettava neljä vuotta taaksepäin, jotta tulisi tarkalleen määrätyksi Vapahtajamme syntymäaika, on ollut halu saada se yhtäpitäväksi eräiden tietojen kanssa, joita juutalainen historiantutkija Josefus on antanut Herodes Suuren hallitusajan pituudesta. Erään hänen tiedonantonsa mukaan näyttää siltä kuin Herodes olisi kuollut kolme vuotta ennen sitä vuotta, jota pidetään vuotena 1. Jos tämä olisi totta, se todistaisi selvästi, että Herramme syntyi v. 4 eKr.; sillä juuri tämä Herodes käski tappaa Betlehemin pienet lapset ja hänen käsistään Jeesus-lapsi pelastettiin. (Matt. 2:14-16) Mutta onko tämä Josefuksen tiedonanto luotettava? Onko totta, että Herodes kuoli neljä vuotta ennen A.D.? Me vastaamme kieltävästi: Josefuksen tiedonannot eivät yksin muodosta riittävän luotettavaa lähdettä tämän kysymyksen ratkaisemiseksi, koska hän on tunnettu ja tunnustettu olevan vähemmän tarkka tiedonannoissaan, mitä vuosilukuihin tulee.

Mutta tämä mielipide on voittanut alaa; vuosiluku 4 eKr. on tullut yleisesti hyväksytyksi, ja historiallisia tapauksia ja vuosilukuja on täytynyt venyttää, jotta ne kävisivät yhteen ja tukisivat tätä päätelmää. Muiden esitettyjen todistuksien muassa, että v. 4 eKr. oli oikea vuosiluku, oli eräs kuunpimeneminen, jonka Josefus sanoo tapahtuneen vähää ennen Herodeksen kuolemaa. Kaikki mitä tästä kuunpimenemisestä tiedetään, on, kuten seuraa: Herodes oli pystyttänyt suuren kultaisen kotkan temppelin portin yläpuolelle. Kaksi etevää juutalaista, nimiltään Mattias ja Juudas, houkuttelivat eräitä nuoria miehiä repimään sen alas. He tekivät tämän ja heidät vangittiin ja mestattiin. Tehdäkseen asian selväksi Josefus kertoo, että samalla aikaa oli toinenkin Mattias, ylimmäinen pappi, joka ei ollut sekaantunut meteliin. Hän lisää sen jälkeen: ”Mutta Herodes otti tältä Mattialta pois hänen ylimmäisen papin virkansa poltti sen

toisen Mattiaan, joka oli nostanut metelin, tovereineen elävänä, ja samana yönä oli kuun pimeneminen.” Tämä on kirjoitettu muistiin ikään kuin Herodeksen viimeisenä huomattavampana tekona, joka tapahtui aikana, joka Josefuksen mukaan mahdollisesti vastaa v. 4 eKr. ja joka myös tarkoittaa sitä samaa vuosilukua mainitulla pimenemisellä.

Mutta kun samana vuonna sattuu joskus neljäkin kuunpimennystä, on ilmeistä, ettei, paitsi erinomaisten olosuhteiden vallitessa, tuollaisen tapahtuman muistiin merkitseminen todista mitään. Siinä missä aika yöstä, aika vuodesta ja pimenemisen suuruus on yhteisesti ilmoitettu, kuten muutamissa tapauksissa on tehty, on muistiinpanolla suuri arvo vuosilukujen määräämisessä; mutta tässä tapauksessa ei esiinny mitään semmoista; niin muodoin ei muistiinpano todista kerrassaan mitään, mitä ajanlaskuun tulee. Josefus mainitsee tosin jonkin paaston, jota mahdollisesti olisi pidetty ennen tuota tapausta, mutta mikä paasto tai miten kauan ennen sitä se oli, sitä ei mainita.

Nyt tapahtui kuitenkin, että v. 4 eKr. oli ainoastaan yksi kuunpimeneminen, kun taas vuonna 1 eKr. sattui kolme kuunpimenemistä. Pimeneminen v. 4 eKr. oli ainoastaan osittainen (kuusi digitiä eli ainoastaan puolet kuun kehästä oli peitossa), kun sitä vastoin vuonna 1 kaikki kolme olivat täydellisiä pimenemisiä – koko kuun kehä oli pimeä, ja luonnollisesti kauemman aikaa. Tämän kautta herätti tapaus suurempaa huomiota. Jos siis pimenemiskertomuksella on minkäänlaista merkitystä, ei se ainakaan anna tukea tuolle aikaisemmalle vuosiluvulle 4 eKr.

Herodeksen kuolinvuotta ei, kaikeksi onnettomuudeksi, kukaan luotettava historiankirjoittaja mainitse. Josefus mainitsee muutamia tärkeitä kohtia hänen historiastansa ja muutamien tapauksien vuosilukuja, mutta ne eivät ole luotettavia. Muutamien mukaan niistä Herodes olisi kuollut vuonna 4 eKr., mutta muita aikamääriä ei voida soveluttaa yhteen tämän kanssa. Esim. hänen sanotaan kuolleen 70 vuoden ikäisenä. Hänet tehtiin Galilean maaherraksi vuonna 47 eKr., jolloin Josefus sanoo hänen olleen 25 vuoden ikäisen. (Ant. 14:9:2) Tämän mukaan hän olisi syntynyt vuonna 72 eKr. (47+25). Hänen kuolemansa 70 vuoden ikäisenä olisi siis tapahtunut vuonna 2 eKr., eikä vuonna 4 eKr.

Tässä yhteydessä on hyvä panna merkille se mielipiteiden eroavaisuus, joka vallitsee oppineiden kesken Herodeksen kuoleman oikeasta vuosiluvusta, jotta siten olisi ilmeistä kaikille, ettei löydy hyvin perusteltua syytä sille oletukselle, että vuosi 4 eKr. olisi ainoa vuosiluku, joka sopisi yhteen Matt. 2:14-16 kanssa. Faussettin Bible Encyclopedia sanoo, että Herodes oli 20 vuoden vanha tullessaan maaherraksi. Tämä siirtäisi hänen kuolemaansa, joka tapahtui 70 vuoden vanhana, vuoteen 2 jKr. Chamberin Cyclopaedia ja Smithin Bible Dictionary ilmoittavat, että hän oli silloin 15 vuoden ikäinen, mikä pidentäisi hänen aikaansa vuoteen 7 jKr. Appletonin Cyclopaedia sanoo artikkelissaan Ajanlasku: ”Josefus mainitsee myös vuosilukuja, mutta hän on liian huolimaton, jotta häntä voitaisiin ottaa huomioon.”

Nyt lähdemme esittämään Raamatun todistuksen tästä aiheen suhteen, joka todistus sopii paremmin yleiseen ajanlaskuun ja osoittaa, että Herramme syntyminen tapahtui ainoastaan yhden vuoden ja kolme kuukautta ennen tammikuuta vuonna 1 jKr. Se tapahtui seuraavasti:

Herran virka-aika kesti kolme ja puoli vuotta. 69 vertauskuvallista vuosiviikkoa (Dan. 9:24-27) päättyivät hänen kastamiseensa ja voiteluunsa Messiaaksi, ja siitä alkoi viimeinen eli 70. viikko (viimeiset seitsemän suosion vuotta Israelille). Hänet tapettiin keskellä tätä seitsemättäkymmenettä viikkoa, kolme ja puoli vuotta hänen virkansa alkamisesta. Hänet ristiinnaulittiin, niin kuin tiedämme, pääsiäisaikana noin huhtikuun 1. päivänä, jonakin vuonna. Noiden hänen virkansa kolmen ja puolen vuoden, jotka päättyivät huhtikuussa, oli siten täytynyt alkaa noin lokakuussa, jonakin vuonna. Ja lokakuun jonakin vuonna on niin muodoin täytynyt olla hänen todellinen syntymäkuukautensa, sillä hän ei viivytellyt virkansa alkamista, niin pian kun hän oli täyttänyt 30 vuotta; ja lain mukaan (jonka alla hän oli syntynyt ja jota hän totteli) ei hän voinut aloittaa ennen kuin hän oli 30-vuotias, niin kuin luemme: ”Jeesus oli, aloittaessaan vaikutuksensa, noin kolmenkymmenen vuoden vanha.” – Luuk. 3:23

Johannes Kastaja oli kuusi kuukautta Herraamme vanhempi (Luuk. 1:26,36), niin muodoin oli hän täysi-ikäinen (30 vuotta lain mukaan – 4 Moos. 4:3; Luuk. 3:23 jne.) ja alkoi saarnata kuusi kuukautta ennen kuin Herraamme saavutti täysi-ikäisyyden ja aloitti virkansa. Johanneksen viran aloittamisen vuosiluvun sanotaan selvästi olleen keisari Tiberiuksen [Rooman kolmannen keisarin] viidentenätoista hallitusvuonna. (Luuk. 3:1) Tämä on selvä ja määrätty vuosiluku, josta ei voi syntyä pienintäkään epäilystä. Tiberius tuli keisariksi keisari Augustuksen kuoltua, Rooman 767 vuotena, joka oli v. 14 jKr.

Mutta ne, joita Josefuksen väärät tiedonannot Herodeksen kuolemasta ovat eksyttäneet ja jotka pitävät Jeesuksen syntyneen v. 4 eKr. ollakseen sopusoinnussa Josefuksen kanssa, tapaavat tässä Luukkaan antamassa, selvästi määrättyssä vuosiluvussa vaikean esteen, ja koettavat saattaa tämänkin sopimaan käsitykseensä noista 4 vuodesta eKr. Saavuttaakseen tämän päämäärän he väittävät Tiberiuksen alkaneen käyttää valtaa noin kolme tai neljä vuotta ennen Augustuksen kuolemaa ja ennen kuin hänet oli täydellisesti asetettu keisariksi. He väittävät, että hänen hallituksensa voidaan mahdollisesti laskea tuosta vuosiluvusta.

Mutta sellaiset oletukset näyttäytyvät perättömiksi. Jokainen, joka tahtoo tutkia asiaa historiasta, huomaa sen. On kyllä totta, että Augustus korotti Tiberiuksen hyvin korkeaan asemaan, mutta se ei ollut neljä vuotta ennen Augustuksen kuolemaa, niin kuin tuo oletus vaatisi, vaan kymmenen vuotta sitä ennen, vuonna 4 jKr. Mutta se valta, jolla hänet silloin varustettiin, oli ainoastaan sellainen, jonka muutkin ennen häntä olivat omistaneet. Se ei ollut keisarillinen valta sanan missään merkityksessä, eikä sanan missään merkityksessä voi sanoa hänen hallituksensa silloin alkaneen. Hän oli ainoastaan vallanperijä. Ei edes liioittelemallakaan voitane sanoa hänen hallituksensa alkaneen ennen Augustuksen kuolemaa ja ennen kuin Rooman senaatti oli asettanut hänet virkaan vuonna 14 jKr.

Historia sanoo: ”Keisari, joka lisääntyvän ikänsä vuoksi tarvitsi apulaista, otti Tiberiuksen pojakseen v. 4 jKr., jolloin hän uudisti hänen tribuunivaltansa.” Artikkelit Tiberius, Reesin Cyclopedia.

”Hän [Augustus] päätti niinmuodoin sallia hänen [Tiberiuksen] ottaa osaa hallitukseen. Tämä muodollinen virkaan asettaminen antoi hänelle samanlaisen aseman kuin Agrippa vanhuksella oli ollut viimeisinä vuosinaan, ja epäilemättä tätä pidettiin

alkuasteena keisarikunnan ensimmäiselle sijalle. Vallanperimysohjelma oli selvästi viitoitettu: Tiberius oli saanut käskyn asettua paikalleen senaatin, kansan ja sotajoukon etupäähän.” Pojaksi ottaminen, joka tapahtui samaan aikaan, on päivätty 27. kesäkuuta (A.U.C. 757) (A.U.C. = Rooman perustamisen jälkeisenä vuonna) – v. 4 jKr. – Merivale’s History of the Romans (Appieton’s). Nide IV sivut 220, 221

Meillä on siis täysin painavia todistuksia siitä, ettei keisari Tiberiuksen ensimmäinen hallitusvuosi alkanut kolmea tai neljää vuotta ennen Augustuksen kuolemaa; ja että sen arvon, jonka mainitaan tulleen hänen osakseen Augustuksen hallituksen aikana, annettiin hänelle kymmenen, eikä neljä vuotta, ennen Augustuksen kuolemaa, eikä se myöskään missään suhteessa ollut keisarillinen arvo.

Voimme sen tähden pitää vuosilukua Luukkaan 3:1:ssä ei ainoastaan ainoana, joka Uudessa Testamentissa annetaan, vaan myös aivan eittämättömänä. Asiasta ei voi olla minkäänlaista epätietoisuutta niillä, jotka ovat sitä tutkineet. Tiberius alkoi hallita v. 14 jKr. Hänen hallituksensa 15. vuosi on sen tähden vuosi 29 jKr., jona vuonna, niin kuin Luukas (3:1-3) sanoo, Johannes aloitti virkansa. Koska siis Herramme 30. syntymäpäivä ja hänen virkansa alkaminen oli lokakuussa, ja koska Johanneksen syntymäpäivä ja hänen virkansa alkaminen sattui täsmälleen kuusi kuukautta aikaisemmin, siitä seuraa silloin, että Johannes aloitti virkansa keväällä noin huhtikuun 1. päivänä niin pian kun hän oli täysi-ikäinen; sillä Jumalan suunnitelmat pannaan aina toimeen täsmällisesti aikaan nähden. Johannes oli siis 30-vuotias v. 29 jKr., noin 1. päivänä huhtikuuta; niin muodoin oli hän syntynyt v. 2 eKr.³ noin ensimmäisenä päivänä huhtikuuta. Ja Jeesuksen syntymisen, kuusi kuukautta myöhemmin, on täytynyt tapahtua vuonna 2 eKr., noin 1. päivänä lokakuuta.

Edelleen on selvä, vahva todistus siitä, että Jeesus ristiinnaulittiin perjantaina 3. huhtikuuta 33 jKr. Se tosiasia, että hänen ristiinnaulitsemisensa tapahtui Nisankuun 14. päivän loppupuolella ja että tämä päivämäärä harvoin sattuu perjantaiksi, mutta vuonna 33 jKr. sattui, vahvistaa tämän päivämäärän niin täydellisesti, että Usherinkin, joka piti vuotta 4 eKr. Jeesuksen syntymävuotena, oli pakko myöntää hänen ristiinnaulitsemisensa tapahtuneen v. 33 jKr. Vertaile Usherin vuosilukuja tavallisen englantilaisen Raamatun käännöksen reunamuistutuksissa Luuk. 2:21 ja Matt. 2:1 lukujen kohdalla hänen vuosilukuihinsa Matt. 27. ja Luuk. 23. lukujen kohdalla. Kun ristiinnaulitsemisen vuosiluku on 33 jKr., siitä seuraa, että jos Jeesus olisi syntynyt vuonna 4 eKr., hän olisi ollut 36 vuoden vanha kuollessaan; ja hänen toiminta-aikansa hänen 30 vuodestaan 36 vuoteen olisi ollut kuusi vuotta. Mutta on selvää, että Herramme toiminta käsitti ainoastaan kolme ja puoli vuotta. Ja tämä yleisesti tunnustettu asia todistetaan Danielin ennustuksessa Messiaan surmaamisella keskellä Israelin suosion 70:tä viikkoa.

Näin tulee taas todistetuksi, että Jeesuksen syntyminen tapahtui noin yksi vuosi ja kolme kuukautta ennen tavallista ajanlaskua, vuonna 1; sillä kun hänen toimintansa päättyi hänen ollessaan 33 ja ½ vuoden vanha, huhtikuun 3. päivänä v. 33 jKr., hänen syntymävuotensa löytyy helposti menemällä taaksepäin vuosilukuun, joka on 33 ja ½

---

³ Avuksi niille lukijoille, jotka ovat tottumattomia laskemaan vuosilukuja, kiinnitämme huomiota siihen, että vuoden 29 jKr. alussa olikin vasta kulunut 28 kokonaista vuotta. 29. oli vasta alkanut.

vuotta ennen huhtikuun 3. päivää v. 33 jKr. 32 vuotta ja kolme kuukautta ennen huhtikuun 3. päivää v. 33 jKr., olisi 3. päivä tammikuuta vuonna 1, ja vielä siitä taaksepäin yksi vuosi ja kolme kuukautta vie meidät lokakuun 3. päivään v. 2 eKr., joka on Herramme syntymäpäivä ja vuosi Beetlehemissä. Erotus kuun ajan, jota juutalaiset käyttivät, ja nykyään yleisesti käytetyn auringon ajan välillä on muutamia päiviä, jollemme voi olla aivan varmoja, oliko tuo täsmällinen päivä mahdollisesti syyskuussa, noin 27. päivän tienoissa, mutta lokakuun 1. päivä on likipitäen oikea. Yhdeksän kuukautta taaksepäin tästä vie meidät joulun aikaan v. 3 eKr., joka on se vuosi, jolloin Herramme jätti sen kirkkauden, joka hänellä oli Isän luona, ennen kuin maailma oli [luotu], ja muuttuminen ihmisluontoon alkoi. On todennäköistä, että tämä oli alkujaan syynä joulun viettämiseen joulukuun 25. päivänä. Jopa eräät kirkkohistorian kirjoittajat väittävät, että joulujuhla alkujaan vietettiin Gabrielin ilmestymisen muistoksi Neitsyt Marialle. (Luuk. 1:26) Varmaa on, ettei keskitalven päivämäärä sovi oikein hyvin yhteen Raamatun selityksen kanssa, että Jeesuksen syntymisen aikana paimenet olivat kedolla laumoineen.